

giving. Naar det ærede Medlem talte om Revision af vor Straffelov og henstillede til den højtærede Minister, naar han kom med et Udkast dertil, at medtage Løsgænger- og Betleristraffene, vil jeg indskyde den Bemærkning, at det er den moderne Videnskabs Krav, som med Nødvendighed vil gøre sig gældende ogsaa her, at naar vi komme til en Revision af Straffeloven, skal det være en Revision af hele Straffelovgivningen uden Iagttagelse af de vilkaarlige Grænser, som den bestaaende Straffelov af 1866 har sat mellem de Strafforhold, den omhandler, og de mangfoldige, som ligge udenfor. Vi skulle til en almindelig Revision af hele Straffelovgivningen, men hvad enten man erkender dette Krav eller ikke gør det, ville Udsigterne til en god Revision fjernes i høj Grad ved denne Lov. Vi kunne anse det som en given Sag, at vi i de 6 Aar, hvor disse Bestemmelser skulle gælde, ikke faa nogen Revision. De, der have faaet lagt dette Lod — Pryglene — i den ene Vægtskaal, ville have et saadant Overtag, det vil koste saa meget at faa Pryglene ud, at der ikke vil være nogen rimelig Udsigt til, at vi faa en god Revision i den Tid. Men dertil kommer jo ogsaa det, at der, hvis dette Lovforslag virkelig kommer ud som Lov, vil blive skabt en Tilstand, hvor Dommere gaa ind under ny Betingelser for deres Arbejde. Denne Tilstand vil gøre, at man ganske naturligt, naar Spørgsmaalet er om en Revision af den hele Straffelovgivning, vil sige: vi ville vente paa at se Følgerne af dette, inden vi komme til den almindelige Revision. Saa det er aldeles utvivlsomt, at hvad det ærede Medlem fremdrog til Fordel for Lovforslaget, tjener lige til det modsatte. Lovforslaget er den største Hindring, man kan lægge for en snarlig og god Revision af Straffelovgivningen. De 1½ Aar, som vi have anvendt paa den højtærede Ministers Lovforslag og paa det Arbejde, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds har lagt derpaa — desværre — disse 1½ Aars Slid og Strid have været de sletteste 1½ Aar, som den danske Lovgivning nogen Sinde har lagt paa noget Arbejde. Loven selv vil have de fordærligste Virkninger, og den Dag, den bliver vedtagen, vil ikke alene for Rigsdagen og for Videnskaben, men for vort Folk komme til at staa som en af de mørkeste Dage i vort indre politiske Liv. Jeg stemmer imod Loven og vil haabe indtil det sidste, at

der var en Mulighed for, at den blev undgaaet.

Neergaard: Der er under denne Sags snart meget langvarige Behandling ikke sjældent fremkommet Udtalelser, der ere gaaede ud paa, at dette var dog egentlig ikke nogen stor Sag; man har endogsaa betegnet det som Bagateller, som Folk, der ellers vare enige om vigtigere Sager, ikke skulde deles paa. Jeg vil nu den sidste Dag, hvor vi sandsynligvis have Lejlighed her til at tale om denne Sag, endnu en Gang nedlægge en Indsigelse herimod. Det har for mig fra første Færd af staaet saaledes, at denne Sag ikke er en lille Sag. Det er en meget stor Sag, en af de største, vi have haft til Behandling her i Rigsdagen i de sidste Aar. Hvad er det nemlig, vi gøre her i Dag, naar vi, hvad jeg anser for givet, vedtage denne Lov? Vi bryde en lang, med stor Konsekvens og med megen Sikkerhed fastholdt Linie i dansk Lovgivning, en Linie, der staaer i nøjeste Sammenhæng med den Linie, der er fulgt af den almindelige europæiske Lovgivning. Jeg tror, at enhver, der har haft nogen Lejlighed til at sætte sig ind i den Del af Kulturhistorien, som hedder Læren om Straffene, om Straffebegrebernes Udvikling, vil give mig Ret heri. Det har ikke været et Tilfælde, at vi lige siden Ørsteds Dage indtil nu her i Landet kun ere gaaede i en Retning med Hensyn til Legemsstraffe, nemlig den at afskaffe dem. Vi have gjort det, ikke alene fordi vi have erkendt, at disse Straffe ere nedværdigende og brutaliserende og kun egnede til at gøre de Forbrydere, mod hvem de anvendes, værre, men ogsaa fordi vi have været fuldstændig overbeviste om, at selv som Middel til at standse Forbrydelser duede de intet. Denne Lovgivning har, som sagt, paa den ene Side været baaren af Modbydelighed for Legemsstraffe og alt, hvad der hedder Tortur, paa den anden Side af en Overbevisning om, at de intet nyttede. Denne Linie bryde vi alt-saa i Dag, denne Linie, hvis Mærkepæle jeg oftere har betegnet her, og som vi alle erindre, opgive vi. Det er et pludseligt og for mig meget uventet Brud, der saaledes er foregaaet i dette Tings Betragtning af en saare stor og vigtig Samfundssag. Endnu i 1897, da vi havde den Rumpske Pryglelov til Behandling, blev det af daværende Justitsminister Rump udtalt i Landstinget, at det vilde være et fuldstændig forgæves og urimeligt Haab, at